

Nr 197.

Godkänd av första kammaren den 7 maj 1918.

Godkänd av andra kammaren den 7 maj 1918.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 § i förordningen den 11 oktober 1907 angående beskattning av socker.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 32.)

Till Konungen.

I en den 22 mars 1918 dagtecknad proposition, nr 240, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

Förordning

**om ändrad lydelse av 1 § i förordningen den 11 oktober 1907
angående beskattning av socker.**

1. För allt socker, som inom riket tillverkas eller dit införes, skall, på sätt i denna förordning närmare bestämmes, vid sockrets utlämnande till fritt bruk erläggas skatt med 16 öre för varje kilogram. För det socker, som vid Mellersta Sveriges sockerfabriksaktiebolags råsockerfabriker i Östergötland och Västergötland samt på Öland till-

verkas av betor, odlade annorstädes än i Skåne, Halland samt på Gottland, och utlämnas till fritt bruk antingen omedelbart från samma fabriker eller från raffinaderiet i Lidköping efter där verkställd raffinering, utgår dock skatten under tiden till 1921 års utgång med 12 öre för varje kilogram; ägande Kungl. Maj:t att meddela erforderliga kontrollföreskrifter.

För socker, som till riket införes, skall därjämte erläggas tull enligt tulltaxan.

2. Till socker räknas ej honung, stärkelsesocker (glykos) och maltsocker (maltos) samt ej heller sirap eller melass, i vilka sockerhalten är mindre än sjuttio procent av torrsubstansens vikt.

Sockerhalten utrönes genom direkt polarisation, därest icke kontrollstyrelsen på framställning av tillverkaren förordnar, att sockerhalten skall bestämmas genom fullständigare kemisk analys.

3. För socker, som enligt de föreskrifter, Kungl. Maj:t vill meddela, gjorts till förtäring av människor obrukbart (denaturerats), erlægges ej skatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1919.

Riksdagen, som i likhet med departementschefen ansett en utsträckning under ytterligare någon tid av den skattelindring, som nu åtnjutes för den mellansvenska sockerindustriens tillverkningar, bära medgivas, har icke haft något att erinra mot förevarande proposition utom i ett särskilt avseende.

Såsom av det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet framgår, hava de av chefen för jordbruksdepartementet, enligt Eders Kungl. Maj:ts bemyndigande den 23 oktober 1917, tillkallade sakkunniga för verkställande av utredning och avgivande av förslag angående skäligt pris på socker m. m. föreslagit, att då skattelindringen vore avsedd att utgöra vederlag för de ogynnsammare villkor, varunder den mellansvenska betodlingen bedreves, fortsatt skattelindring endast måtte avse socker, som tillverkats av betor, odlade annorstädes än i Skåne, Halland, Blekinge samt på Gottland. I likhet med de sakkunniga har departementschefen visserligen ansett, att den ifrågasatta lägre skattesatsen närmast bör komma det socker till godo, som vid de mellansvenska fabrikerne tillverkats av betor, odlade i mellersta Sverige, men då han

inhämtat, att fabriken på Öland plögade förarbeta betor från östra Blekinge, har han funnit skäligt, att skattelindringen finge gälla även för det socker, som vid de mellansvenska fabriken tillverkades av i Blekinge odlade betor, och har departementschefen uttalat sig för en jämkning av de sakkunnigas förslag i berörda syfte. I enlighet härmed har också propositionen i detta avseende avfattats.

Riksdagen har emellertid ansett tillräckliga skäl till den avvikelse från ovannämnda sakkunnigas förslag, som propositionen sålunda innehåller, så mycket mindre föreligga, som inom Blekinge finnes en råsockerfabrik, Svenska sockerfabriksaktiebolagets fabrik i Karlshamn, vilken utan svårighet lär kunna förarbeta alla de betor, som inom provinsen odlas. I denna del har riksdagen därför ansett förordningen böra avfattas i enlighet med de sakkunnigas förslag.

Riksdagen får sålunda för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva, att riksdagen i anledning av Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition antagit följande

F ö r o r d n i n g

om ändrad lydelse av 1 § i förordningen den 11 oktober 1907 angående beskattning av socker.

1. För allt socker, som inom riket tillverkas eller dit införes, skall, på sätt i denna förordning närmare bestämmes, vid sockrets utlämnande till fritt bruk erläggas skatt med 16 öre för varje kilogram. För det socker, som vid Mellersta Sveriges sockerfabriksaktiebolags råsockerfabriker i Östergötland och Västergötland samt på Öland tillverkas av betor, odlade annorstädes än i Skåne, Halland och Blekinge samt på Gottland, och utlämnas till fritt bruk antingen omedelbart från samma fabriker eller från raffinaderiet i Lidköping efter där verkställd raffinering, utgår dock skatten under tiden till 1921 års utgång med 12 öre för varje kilogram; ägande Kungl. Maj:t att meddela erforderliga kontrollföreskrifter.

För socker, som till riket införes, skall därjämte erläggas tull enligt tulltaxan.

2. Till socker räknas ej honung, stärkelsesocker (glykos) och maltsocker (maltos) samt ej heller sirap eller melass, i vilka sockerhalten är mindre än sjuttio procent av torrs substansens vikt.

Sockethalten utrones genom direkt polarisation, därest icke kontrollstyrelsen på framställning av tillverkaren förordnar, att sockerhalten skall bestämmas genom fullständigare kemisk analys.

3. För socker, som enligt de föreskrifter, Kungl. Maj:t vill meddela, gjorts till förtäring av människor obrukbart (denaturerats), erlägges ej skatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1919.

Stockholm den 7 maj 1918.

Med undersåtlig vördnad.

Nr 198.

Godkänd av första kammaren den 8 maj 1918.

Godkänd av andra kammaren den 8 maj 1918.

Riksdagens skrivelse till Konungen angående viss ändring i fråga om sättet för uppbörden av skattefrälseränta.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 18.)
(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 9.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har framhållits, att den procedur, som för närvarande användes vid uppbörden av ännu av statsverket oinlösta skattefrälseräntor — nämligen att ränteägaren årligen tillställde räntegivaren debetsedel å räntebeloppet i fråga, vilket denne sedermera hade att å utsatt ort och tid kontant gälda, varefter räntegivaren hade att för bekommande av ersättning för vad sålunda utbetalats inlämna den kvitterade debetsedeln till vederbörande lantränteri eller